

bovenal het zien van het ouderlijk huis, met zijn zelfde dak, zijn zelfde ramen en erf rondom, wekte wondre ontroering. Geen huis trad hij binnen met zooveel blijte tevredenheid. Van buiten zoowel als van binnen was alles hetzelfde gebleven. Slechts hij was anders geworden. Dezelfde schilderijen aan de wanden, hemelsche verschijningen toonend, met aureolen om 't hoofd. Maar aureolen verbleekten voor twijflende oogen. Dezelfde beelden blikten hem aan, maar hij wendde zijn aangezicht liever maar af. Alleen het gelaat zijner moeder, schoon gerimpeld van zorgen, was liever geworden en schooner. Ze kende zijn meening over het leven. Hoe verre week deze af van de hare, waarin ook hij was opgevoed, waarin ze gewenscht had, dat hij sterven zou. 't Kon snijden haar door het harte, als ze dit overwoog. Toch leek het haar liefde nog meer te ontvlammen, trachtte ze meeningsklove door moederliefde te overbruggen. Het trof hem altoos in het diepst van zijn wezen. Als hij in eenzame wandel terugkeerde naar het station, kon hij zijn tranen soms niet bedwingen.

Op zekeren dag, toen ze samen zaten bij tafel, zei ze: „Ik vond je vroeger zoo'n aardige jongen. Nu zoo....

„Och moeder, ik kán niet anders, 't móet zoo.

„Zal ik dan sterven moeten met de gedachte, dat jij....” In snikken barstte ze uit.

„'t Zal best in orde komen, ik doe mijn plichten zoo goed ik kan”.

„Ja maar”. De vader kwam binnen, derhalve spraken ze niet meer er over. Hij was opgetogen over zijn boomen, die droegen veel vrucht. Hij noodde Volkert mee te gaan, om te zien en te keuren. Deze was aanstonds bereid. Schouder aan schouder stonden ze stil voor menigen boom. De vader sprak over de soort van de vruchten, hun waarde en nog veel meer. Gewillig luisterde Volkert toe. Plotseling hielden ze stil voor een boom, die bizonder zijn aandacht trok. Blozende vruchten, half verscholen in glanzig groen, hingen bij trossen aan buigende twijgen. Forsch van stam, breed van takken, die torsen konden, overheerschte hij gansch den omtrek. Volkert herkende den boom aan zijn eigenaardigen bladvorm. 't Was die, waar de jongen had bij gestaan, toen de vader hem plantte voor jaren

Het boompje was een boom geworden, de jongen een man....

